

Een Steunapparaat.

Half December kwam een patiënt bij mij met de volgende klacht:

Als lid van een buitenlandsch orkest was hij aangewezen op een blaasinstrument. Het mondstuk van zijn hoorn drukte bij het blazen tegen de lippen; het meest tegen de onderlip. Daardoor werd een sterke druk uitgeoefend op de ondertanden. Deze weken nu terug en maakten zijn spel onzeker.

De patiënt was erg gedeprimeerd, daar hij kans had, dat zijn onzekerheid bij het blazen werd opgemerkt.

Zijn bovenvoortanden hadden reeds vroeger een terugwijken getoond en waren op de volgende wijze gecorrigeerd.

De middelste snijtanden waren met gummi van elkaar gebracht. Een smal geslepen tand op een klein caoutchoucplaatje was er tusschen geplaatst. De laterale snijtanden waren eveneens van de hoektanden gesepareerd en haakjes ter bevestiging van het plaatje er tusschen aangebracht. Dit voldeed eenigszins.

Dezelfde vervaardiger ervan had hem aangeraden de onderste snijtanden te laten extraheeren en een caoutchoucprothese te laten maken tegelijk met de eerste molaren die in de benedenkaak ontbraken. Toen patiënt daartoe niet wilde overgaan was er een stukje gemaakt voor de ontbrekende molaren, dat meteen de tanden trachtte tegen te houden. Dat dit bij den sterken druk, die er op uitgeoefend werd, niet gelukte laat zich denken.

Bij inspectie van den mond bleek, dat een open beet de schuld van alles was. De vier ondersnijtanden waren zonder tegenbeet, De hoektanden onder en boven kwamen op

elkaar. Het tandvleesch van de vier snijtanden was weggetrokken, er was geen ontsteking.

De mesiale snijtanden stonden los, de laterale waren beweegbaar. Tusschen de middelste snijtanden was een opening van enkele millimeters.

Aangezien de patiënt geen goud zichtbaar wilde hebben, was de eenigste weg de tanden vast te zetten, volgens het aangegeven systeem van M a m l o k.

Ik heb toen de zes voortanden onder cofferdam gelegd en daarna de achterzijde der tanden ingeboord in de richting van de pulpa tot gevoeligheid optrad, cauterisatie en afsluiting volgden daarop.

De extirpatie en wortelkanaalvulling met points had op de gewone wijze plaats. De kanalen heb ik met Beutelrock boren van opvolgende dikte vergroot, tot een stift van voldoende lengte erin gebracht kon worden. De opening van de caviteit heb ik met boren en steentjes grooter gemaakt. De stiften van platina met 20% iridium werden in de kanalen gebracht en ik nam afdruk in gips. Deze afdruk werd uitgegoten en op het model langs de zes uitstekende stiften een gouddraad gelegd, die daarop gesoldeerd werd. Het zag er zóó uit: (fig. 1).

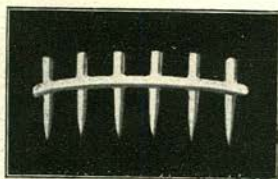
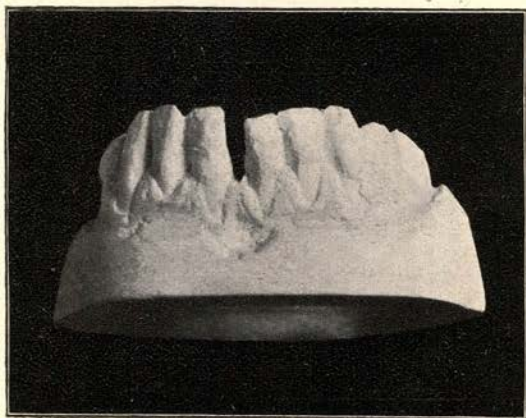
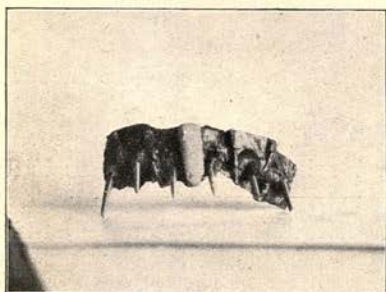

Fig. 1.

Dit deed ik om den stand der stiften ten opzichte van elkaar gefixeerd te hebben. Nadat ik dit geheel weer in de kanalen gebracht had, heb ik inlaywas in de caviteiten en om de stiften gedroppeld en de ruimte die tusschen de middel-

ste snijtanden bestond met was gevuld, tot het gelijk met de tanden kwam. In het stukje was tusschen de tanden heb ik een vierkante holte gemaakt. De was koud maken, glad met paroleïne (is reuk- en smaakloos) en het geheel uitnemen was de volgende stap.

Het gegoten stuk werd uitgewerkt, gepolijst en in den mond gecementeerd. Om een betere aansluiting te krijgen heb ik in den mond de tusschenruimte van de twee snijtanden,— na het gouden kastje inwendig goed vierkant en met ondersnijdingen gemaakt te hebben — met de Tre y's synthetic opgevuld.

Tot heden is de patiënt ten zeerste tevreden.

J. MUSAPH.